

[Knud Bro.]

svar på, hvad der egentlig er forsvarligt, og hvad der egentlig er tilfredsstillende — hvad det vel at mærke vil sige konkret. Man sagde til mig på min rejse, at så længe vi ikke selv kan give klare love, kan vi heller ikke vente at få klart vand. Der findes i øvrigt grænseværdioptegnelser. Jeg henviser til Dansk Ingeniørforenings norm nr. 39, 1946.

Jeg ved meget vel, at vi ikke råder over noget fælles mål for giftighed, såkaldt toksicitet, men der kan skabes en sådan værdibetegnelse gennem visse standardbetingelser. Jeg ved, det kræver eksperimenter, f. eks. økologiske modelforsøg med giftstoffer. Jeg ved også, at det kræver forskning, f. eks. med hensyn til laverestående dyr og planter, men det er altså faktisk muligt.

Men det, vi her taler om, har også en praktisk side. Mangelen på normer skaber uensartede betingelser; de lokale sundhedskommissioner ser forskelligt på begreber som „forsvarligt“, „tilfredsstillende“ o. lign. Jeg noterede mig på min rejse en betydelig mistanke om, at lokale interesser af anden art end netop forureningsbekæmpelse kan spille en rolle i sundhedskommissionernes afgørelser.

Også landvæsenskommissionerne bør tages op til drøftelse. I hvert tilfælde kan man sige om dem, at deres afgørelser er alt, alt for sendrægtige.

Kontrollen med forureningslovens overholdelse må vi også se nærmere på. For det første tror jeg, vi skal op på amtsplan. Jeg har allerede talt om, at lokale interesser kan spille ind. Man kan så have en lokal sundhedsinspektør, som kan afgøre mindre, lokale sager, som ikke behøver at komme op på amtsplan, f. eks. hvor pølsevognen hensigtsmæssigt placeres på torvet. Men større sager må op på amtsplan, interessekonflikter må mindst op på amtsplan, og lad så de enkelte borgere, som får afgørelsen truffet af den lokale inspektør, få mulighed for at anke. Og én ting til: fortæl dem, at de er velkomne til at anke, hvis de er utilfredse.

Jeg skal også nævne, at det er naturligt, at disse organer har eksperter til rådighed. Jeg vil bede om, at man fortrinsvis bygger på de eksperter, som sidder rundt omkring i laboratorier og virksomheder, og som kan

tilkaldes, når der er brug for det — altså ikke permanente, men ambulante.

Endelig vil jeg nævne en ting, som jeg er stødt på. Lad os finde mere smidige udveje for at finde synderne. Hvorfor uddanner man ikke nogle af amtsvandinspektionens folk, så de straks kan optage rapport? Det kræver ikke flere ansatte, men det ændrer de nuværende forhold, hvor det som regel er muligt at synde uden at blive opdaget, fordi landbetjenten ikke når hurtigt nok frem.

Til hr. Vivikes forslag har jeg et par konkrete synspunkter, jeg gerne vil fremføre. Igen vil jeg gerne understrege min bemærkning om, at vi for så vidt har en god lovmæssig beskyttelse, jfr. i øvrigt forskningsrådets sekretariats publikation nr. 14, side 88. Men det forudsætter rigtignok, at lovgivningens ordlyd og mening benyttes i dens fulde udstrækning.

Nu til de konkrete punkter. Men hensyn til at inddrage København i vandløbsloven kan jeg kun sige, at det selvfølgelig er det eneste rigtige. Ved anden behandling af vandløbsloven den 25. marts 1969 udtalte mit partis ordfører, hr. Juul-Madsen — Folketingstidende 1968-69, sp. 5099:

„Jeg må beklage, at den nye vandløbslov ikke gælder for København. . . . det er uheldigt, at . . . en nu moderniseret og avanceret vandløbslovgivning . . . ikke gælder for et stort område som København.“

Angående dambrugene er der påbegyndt en registrering. Det er mit indtryk, at bestemmelserne for dambrugene er gode, måske er de endda gode nok. Det fortalte i hvert fald lystfiskere mig. Men det væsentlige i det er igen dette, at bestemmelserne ikke overholdes. Det er igen et spørgsmål om kontrol. Vi er igen det samme sted.

Begreber som trykrensning, møddingsvand, stald afløb og henlægning af grøde indeholder givetvis forureningsrisici, det er jeg enig med forslagsstillerne i. Vi kan snakke om det i udvalget og finde en hensigtsmæssig løsning, for vi må jo også påtænke, at det skal være en praktisk løsning, som man kan arbejde med, hvor man har at gøre med disse ting. Det gælder f. eks. i landbruget.

Så vil jeg gerne sige til spørgsmålet om gødning, at her har forureningsrådet frem-